

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și patra după Rusalii

Nr. 193 29 octombrie — 4 noiembrie 2006

Evangelhia duminicii

41. Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa lui,

42. Căci avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl împresurau.

43. Și o femeie care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată,

44. Apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei.

45. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de Mine?

46. Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine.

47. Și femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată.

48. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.

49. Și încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul.

50. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.

51. Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre cu el, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe

Grafică realizată de Maria Gheorghiiță

tatăl copilei și pe mamă.

52. Și toți plâneau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.

53. Și râdeau de El, știind că a murit.

54. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te!

55. Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea să mănânce.

56. Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.

Din cuprins:

◆ Mari personalități din Vechiul și Noul Testament

◆ Din tâlcuirea Evangheliei duminicii

Sâmbătă,

4 noiembrie, este zi de pomenire:

Moșii de toamnă

Se va oficia în Biserica Sfânta Liturghie și se vor săvârși cuvenitele pomeniri pentru cei răposați. (informații importante despre pomenirile pentru cei adormiți cât și despre slujba înmormântării puteți revedea în Rubrica Datoria față de cei răposați, publicată pe parcursul numerelor 106 - 113)

Mari personalități din Vechiul și Noul Testament (15)

Luni, 30 octombrie, este pomenit **Sfântul Apostol Cleopa**, unul dintre cei doi ucenici, întâlniți de Mântuitorul Iisus Hristos în prima zi a Învierii. Cei doi se întorceau acasă la Emaus, ce era situat la circa șaizeci de stadii de Ierusalim: *“Și răspunzând unul cu numele Cleopa, l-a zis: «Oare numai tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el zilele acestea?» Și el le-a zis: «Care?» Iar ei l-au răspuns: «Cele despre Iisus Nazarineanul, care era profet puternic în faptă și-n cuvânt înaintea lui*

Dumnezeu și a întregului popor; cum L-au osândit la moarte arhieriei și mai-marii noastre și L-a urăstignit» (Luca 24; 18-20).

Numele celui alt tânăr nu este menționat, dar o puternică tradiție creștină îl atestă pe însuși Sfântul Evanghelist Luca, singurul care relatează acest episod celebru prin măreția, finețea și profunzimea sa. De asemenea, în Evanghelia sa, Sfântul Apostol și Evanghelist Luca istorisește, ca unul ce a făcut parte din ceata celor șaptezeci de ucenici-apostoli care au fost trimiși să vestească pe

Hristos: *“Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci și i-a trimis doi câte doi înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc unde El însuși avea să meargă”*(Luca 10;1).

După unele manuscrise vechi, numărul acestor apostoli ar fi fost de șaptezeci și doi. Este vorba de două tradiții diferite. Astfel potrivit tradiției grecești, se are în vedere numărul popoarelor descendente din patriarhul Noe, menționate în capitolul 10 din Cartea Facerii, care erau în număr de șaptezeci și două. Tradiția ebraică consemnea-

ză șaptezeci de ucenici-apostoli. Desigur, numărul apostolilor are doar o dimensiune simbolică. Cei doisprezece Sfinți Apostoli constituie un nucleu, fiind în relație cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel, cărora

mesajul evanghelic li se adresează cu prioritate. Cei șaptezeci sunt în relație cu neamurile non-iudaice, a căror evanghelizare este

solicitată în primul rând de caracterul universal al

« Nu judecați oamenii după cei cu care se adună. Nu uitați că Iuda avea amici ireproșabili ».

(Ernest Hemingway)

11 km nord-vest de Ierusalim și era rudă (verișoară) cu Fecioara Maria: *“Și lângă crucea lui Iisus stătea mama Sa și sora mamei Sale, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena”* (In., 19; 25).

La evrei, în Vechiul Testament, verii primari și cei de-al doilea se considerau

frați. De aici se trag sintagmele *“Iisus și frații Săi”*, *“Maria și fiii săi”* etc.

S-a acreditat idea că sintagma *“Maria lui Cleopa”* poate desemna faptul că Maria era soția, fiica sau mama lui Cleopa. De asemenea, s-a mai afirmat că acest Cleopa ar putea fi tatăl

creștinismului. Cleopa este cel dintâi din ceata celor șaptezeci de ucenici-apostoli. În Evanghelia Sfântului Ioan, apostolul iubirii, întâlnim lângă crucea Mântuitorului o femeie cu numele Maria lui Cleopa. Se pare că era mama lui Cleopa, care era originar din Emaus, un orașel situat la

celui descris în lista apostolilor ca fiind *“Iacob, fiul lui Alfeu”*, bazat pe faptul că atât Alfeu cât și Cleopa sunt forme ale aceluiași cuvânt evreiesc, pronunțat diferit. De altfel, în traduceri vechi, siriacă și latină, Cleopa cel menționat în Evanghelia Sfântului Apostol Luca (24;18), este unul și același

cu Cleopa cel menționat în Ioan 19; 25. Această identitate reiese și din mărturisirea lui Cleopa către Mântuitor, făcută în drumul spre Emaus: «... Și niște femei de-ale noastre ne-au înspăimântat; ducându-se de dimineață la mormânt și neaflându-l trupul, au venit zicând că vedenie de îngeri au văzut, care le-au spus că este viu...». (Lc. 24; 22, 23)

Conform exegeților biblici, este posibil ca acest Cleopa

să fi fost fratele mai mic al lui Iosif, logodnicul Fecioarei Maria.

Conform mărturiilor Sfintei Tradiții, Cleopa apostolul a fost ucis în casa sa din Emaus, unde îl primiseră pe Iisus cel Înviat. Alături de ziua de 30 octombrie mai este prăznuit și la 4 ianuarie, împreună cu Soborul celor șaptezeci de ucenici-apostoli.

Vasilica Onofrei

Viața poate fi înțeleasă numai privind înapoi, dar trebuie trăită privind înainte.

Soren Kierkegaard

Din tâlcuirea Evangheliei Duminicii— Sfântul Vasile cel Mare

Apostolul spunea: *“Bucurați-vă pururea, rugați-vă neîncetat, mulțumiți pentru toate”* (I Tes. 5, 16-18).

Rugăciunea este o cerere făcută lui Dumnezeu de credincioși pentru dobândirea unui bine. Nu e nevoie negreșit ca cererea să se facă numai prin cuvinte, și nici nu socotesc că Dumnezeu are trebuință să-l

“Rugăciunea este cel dintâi dar al lui Dumnezeu, cu care se dobândesc toate darurile”

Arhim. Arsenie Boca

amintim prin cuvinte de dorințele noastre, pentru că El știe cele ce ne sunt de folos, chiar dacă noi nu-l cerem. Ce vreau să spun? Că nu trebuie să facem rugăciunile rostind silabele cuvintelor, ci mai bine împlinind puterea rugăciunii prin libera voință a sufletului nostru și prin fapte de virtute, care să se întindă pe tot cursul vieții noastre. “Ori

de mâncați, spune apostolul, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți”. (I Corinteni 10, 31). Când te așezi la masă roagă-te; când iei pâinea și o mănânci, înalță mulțumiri către Cel ce ți-a dat-o; când întărești cu vin slăbiciunea trupului (I Timotei, 5, 23), adu-ți aminte de Cel ce ți-a dat darul spre veselia inimii (Psalmi 103, 16) și mângâierea bolilor. Te-ai săturat? Să nu uiți de Binefăcător! Când îți pui că-

mașa, mulțumește Celui ce ți-a dat-o! Când te îmbraci cu haina, să ți se mărească dragostea către Dumnezeu, care ne-a dăruit îmbrăcăminte potrivită și pentru iarnă, și pentru vară, îmbrăcăminte să ne păstreze și viața, dar ne acoperă și rușinea! A trecut ziua? Mul-

țumește Celui ce ne-a dăruit soarele spre slujba lucrurilor celor din timpul zilei, Celui ce ne-a dat focul ca să lumineze noaptea și să slujească celorlalte nevoi ale vieții. Noaptea să-ți dea alte pricini de rugăciune. Când ridici ochii la cer și prevești frumusețea stelelor, roagă-te

Stăpânului celor văzute și închină-te lui Dumnezeu, Preabunul Meșter al universului, Care a făcut pe toate cu înțelepciune (Psalm 103, 25). Când vezi că toate viețuitoarele sunt cuprinse de somn, închină-te iarăși Celui ce ne-a slobozit, fără voia noastră, să încetăm lucrul,

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal
700 554, Iași, tel/fax 211 273,
e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu,
tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei,
tel. 0741 706 602

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

Din tâlcuirea Evangheliei Duminicii - Sfântul Vasile cel Mare —

datorită somnului, și, prin puțină odihnă, să ne reînnoim puterile de muncă.

Să nu-ți fie însă întreaga noapte sortită somnului și nici să accepți să-ți faci nefolositoare jumătate din viață lăsându-te în voia somnului, ci împarte-ți timpul nopții între somn și rugăciune. Visurile chiar să-ți dea prilej de gândire cu privire la credință. Că de cele mai multe ori în chipurile din vis sunt ecouri ale preocupărilor din timpul zilei. Ce preocupări avem ziua, pe acela le avem și în vis. Așa făcând, *"te vei ruga neîncetat"*. Nu-ți faci rugăciunea cu cuvinte, dar unindu-te tot timpul vieții tale cu Dumnezeu prin purtarea ta, viața ta fi o rugăciune continuă și neîntreruptă.

Apostolul a mai spus: *"Mulțumiți pentru toate"*.

Cum este cu puțință să se împlinescă această

Întrebare și răspuns

I: *Aș dori să știu dacă greșesc considerând că ascultarea de duhovnic este mai importantă decât rugăciunea. Nu dacă înlocuiește, ci doar dacă poate fi considerată pe primul plan.*

R: Ascultarea de duhovnic se face cu lepădarea de sine, adică de voia proprie și de părerea proprie, iar aceasta nu doar pentru că aduce omului pace și un plus de credință, dar mai ales îl ajută ca să conștientizeze starea sa de neputință, de slăbiciune și de boală sufletească. O dată cu ascultarea începe smerenia, ca stare de spirit. Aceasta place mult Domnului și atrage harul lui Dumnezeu în viața și lucrarea noastră de fiecare clipă.

De aceea ascultarea de duhovnic e atât de importantă, mai ales atunci când duhovnicul poate să ajute sufletul pe calea aceasta simplă, dar plină de capcanele înșelării duhovnicești. Da, ascultarea de duhovnic trebuie să prevaleze propriile noastre păreri despre viața duhovnicească, inclusiv în ceea ce privește rugăciunea. În măsura în care duhovnicul te cunoaște, poate să te îndemne să te rogi mai mult sau mai puțin decât crezi că ai putea. Nu întâmplător dialogul de la spovedanie este precedat de un șir de rugăciuni. Între duhovnic și penitent lucrează Duhul Sfânt, același care poate face rugăciunea ta vie și lucrătoare.

poruncă, mă vei întreba, cum este cu puțință ca un suflet îndurerat din pricina nenorocirilor și oarecum silit de dureri, să nu izbucnească în plânsete și lacrimi, ci să aducă mulțumiri ca pentru niște bunătăți adevărate? Am suferit de pe urma răutății vrăjmașului meu! Cum voi putea să mulțumesc pentru asta? A fost răpit (de moarte) un copil înainte de vreme și dureri mai cumplite decât ale nașterii rănesc pe îndurerata mamă pentru iubitul ei copil. Cum? Va lăsa oare plânsetul și va rosti cuvinte de mulțumire? Cum e cu puțință asta?

Da, dacă se va gândi că Dumnezeu este un tată mai bun pentru copilul pe care l-a născut, un chivernisitor și un sprijinitor mai înțelept al vieții copilului ei. Pentru ce nu îngăduim înțeleptului Stăpân să-Și chivernisească așa cum crede făpturile Sale, ci ne indignăm, ca și cum am fi

lipsiți de niște bunuri ale noastre și suferim pentru cei ce au murit, ca și cum ar fi fost nedreptățiți? Tu însă gândește-te că n-a murit copilul tău, ci a fost dat înapoi; n-a răposat prietenul tău, ci a plecat într-o călătorie îndepărtată și a pornit cu puțin mai înainte pe drumul pe care va trebui să mergem și noi. Să-ți fie porunca lui Dumnezeu tovarăș de casă, să-ți fie ca o lumină și ca o strălucire care să-ți dea neconținut puterea de a pătrunde în esența lucrurilor. Dacă porunca lui Dumnezeu a supravegheat dintru început sufletul tău și dacă sufletul tău are despre fiecare lucru părerea adevărată, atunci nimic din cele ce vin peste tine nu te poate schimba; dimpotrivă, pregătit mai dinainte, sufletul tău va rezista ca o stâncă de la țărnul mării, neclătinat și neîncovoiat nici de vânturile cele puternice, nici de năpăstuirea valurilor.